

## Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom a történet megírásához adott felbecsülhetetlen értékű segítségéért Izának, aki harcos személyiségét adta egy szereplőmnek és ihletet adott az első könyvvel, ami alap volt nekem a meseíráshoz; Zsófinak, aki türelemmel vette azt, hogy nem minden film segített; Erikának, aki könyvekkel tudást adott nekem az idegen területekhez; a Szent-György Lovagrendnek és a 2013-as Visegrádi Palotajátékok szervezőinek a tornán való részvételért és az ott kapott élményekért; Marcinak és Beának az ihletet adó dallamok megmutatásáért; páromnak, Egnesznek a könyv átformáló alcíméért és kitartásáért.

## A múlt fuvalatával

A messzi nyugaton alábukni készülő nap áthatolva a kezdődő szürkéségen vékony csíkokkal hozta magával önmagát a törpefenyők és az azok közötti bokrok átölelésére. A fent egyre több helyen előbukkanó sziklák között zergecsapások és a lefolyó víz által vágott sávok apró kavicsai csak akkor gurultak alább, ha élő vagy élettelen erő erre készítette őket; a hullámokban feltámadó szél kevésnek bizonyult ehhez.

A távoli hegyeken fekvő hósapkákat és az alattuk kéklő, majd mélyzöld szőnyeget alkotó fenyveseket takaróba burkolták az ottani felhők, de az azúrszínből a szürkébe forduló ég nyugodt és tiszta volt. Az éjt hatalmával őrző – most még alig látszó és homályosan fehér – hold, amit ősidők óta Dormiolusnak hívtak, már sorakozóra hívta „katonái” parancsnokát; az Alkonyszem-csillag olyan fényesen szűrta át a magasságot, hogy aki nézte, azt hihette: ott folyik majd be az éjszaka sötétje.

A lenti rétekről halványan felzizegtek a ciripelő tücskök, de itt fentebb olyan csend vette körül a tájat, hogy hallani lehetett a kövek és az őshonos gyopárok sóhajlásait. Az apró és sárga virágok már összezsukták szirmaikat, majd nyújtóztak egyet és lehajtva fejüket szundítani kezdtek.

A vibráló és megszűnni vágyó fényben egy hatalmas sas készült leszállni az egyik kiugró sziklaperemre rakott fészkére. Vijjogása csengve pattant le a meredek szakadékról, ezért mindazok, kiknek félnivalója volt eme hangtól, még mélyebbre húzódva lapultak életükért. Szárnyait, amik barnás-feketés tollaikkal inkább képesek lettek volna elrejteni gazdájukat a lenti rétek és erdők között, mint itt, lassították a testét, és amint karmai megfogták a fészek szélét, egyetlen mozdulattal a hátára simultak. A nyakától hófehér fején hatalmas szemeivel lassan körülnézett, sárga csőre úgy indult ki

koponyájának elejéből, hogy a távolból is halálos erővel tudjon lecsapni és széttepni bármit, amit gazdája megcélzott.

Miközben a hatalmas madár alig észrevehetően elrendezte a biztos „megálláshoz” az egyensúlyát, az eddig a farkából kikandikáló tolla csak „sóhajtott” egyet és elengedve a társait, hosszú útjára indult a mélység felé. A meredek falak mellett talán csak leesett volna, de a helyi láthatatlan erő megpörgetve sokkal vadabb irányba vitte magával az egykori „ruhát”. Repült élettelenül és mégis élve; át szakadékokon, elrejtett hegyi patakok fölött, majd hallgatagon és csendben átsiklott egy tengerszem felett és megpihent az annak partján futó, észrevehetetlen ösvény szélén.

A sötétkék vizű tavacska oldalán csomókban álltak a nádszárak; égnek meredő buzogányaikból a szél és a helyi madarak ki-kicsippentettek egy-egy darabot, s így foltosan „világítottak”.

Mélyükből elhúzódó hanggal társalogtak a békák; kvartyogásuk, ahogy közeledett az igazi éj, úgy hangosodott fel beterítve a környéket.

Valamivel arrébb kövessé vált a part; még kinyúltak a magasabbra szorult fák ágai, s meghaló árnyékukkal legyezték a nyugodt víz azon fodrait, amit a közelgő lovas tompa patáinak dobogása okozott. A fekete mén komótosan szedte lábait; szépen kifésült sörénye és farka rásimult nyakára és farára. Szemei eltűntek volna széles homlokán, ha annak közepén nem lett volna egy halványaszürke csík, ami határozott tekintetet adott az állatnak.

A szerényen és mégis elégségesen – csak egy dísztelen pokróccal és kantárral – felszerszámozott ló hátán egy széles vállú férfi ült. Testét egy a patáshoz illő, szintén éjfekete köpeny takarta; fejére egy a tekintetét elrejtő csukja borult. Keze, amivel lazán, de biztosan tartotta a szárat, puha bőrkesztyűbe volt eldugva. A köpenye fedésében, a széles övvel kiegészítve egy vászoninget, bőrnadrágot s egy igen elhasznált csizmát viselt.

A négy lábú az egyik pillanatban megállt és halkan horkantott egyet. Gazdája hátratolva eddig a homályba tartott fejét leplező csuklyáját megfordult abba az irányba, ahonnan célja felé tartott, majd mosolyogva megveregette az állat nyakát. Hosszú, ébenfekete haját vékony szalaggal fogta össze; ugyanilyen színű szemöldöke alatt sötétkék szemében apró és elégedett öröm villant meg. Hegyes orra volt; irányította a ritkán a fiatal arcára szegeződő tekinteteket. Rövid körszakáll keretezte vékony száját, amiből a mosolya mögött kivillantak hófehér fogai. Álla kissé előreugrott, bal arcfelén egy régi és vékony seb hege rajzolt vonalat.

Meglátva a lova patkó nélküli patája előtt a tollat a földön félhangosan elnevette magát, és egyetlen mozdulattal lehajolva a ló hátáról, kézbe véve azt hosszasan nézegetni kezdte.

A karhossznyi „madárbunda” szára vastag volt, és olyan hegyesen végződött, mintha egy éles késsel kifaragták volna. A sötétbarna toll felfehéredve ért véget, az apró részek összesimulva álltak egyetlen irányba.

A láthatóan huszon-egynéhány telet megélt férfi átnézve a talált dolog felett a távolba meredt. Túl a fákon, át minden hegyen és ormon keresztül oda, ahonnan jött; át nappalokon és sötét éjszakákon egy régebbi időbe.

Emlékei úgy vitték magukkal, mint a sastollat a szél...

Régen volt, hogy elmenekülve egykori őseitől, egykoron volt és meggyilkolt apjától, levegőt alig kapva vágtatott maga mögött hagyva életét. Életét és azt a tudatot, hogy ha marad, talán ugyanúgy végzi, mint atyja, akit maga a király akarata „száműzött” a létből.

Az, kitől származott, egykoron vezér volt; nagy és hatalmas, akit az igazság és a régi törvények arra teremtettek, hogy visszavegye azt, ami őt illette. Ősi jogok és a maga köré gyűjtött harcosai kardot és lándzsát fogtak, hogy csatában harcolják ki az elsőszülötteknek járó trónt.

A csata tizennyolc éve történt, és a király győzelmével, apja „véletlen” legyőzésével zárult. Véletlen volt, mert ha nincs akkor az a fiatal zászlóvivő (Benjamin Bringe), a nagyhírű Triannita – Sir Storm Bringe – ifjabbik fia és a kettévágott királyi lobogó rúdja – ami átszúrta apja nyakát –, nem lett volna határ, ami megállítja a hatalmas erőt és a kézben fogott fejszét a győzelemhez.

Robert király egykori féltestvérét azért, mert fegyvert fogott, hogy kivívja az igazi törvény igazságát (biztosítva annak az általa vezetettek felé biztosított, igazabbnak vélt jogait), halála után még csúfosan végighurcolták az országon. Fejét szurokba mártották, majd visszaszögelve testéhez egy cölöphöz kötözve keresztül-kasul megmutatták a hon minden szegletében. Falvak, várak főterén látta a nép, s a menetet követő varjak tépkedve a megmaradt testet, még nagyobbá emelték annak szégyenét. S mindennek a végén Zamen főterén, a fővárban az egész szekeret felgyűjtva mutatták meg, hogy így lakol, ki az uralkodóra s népére fegyvert emel.

Thord vezér asszonyát és gyermekeit elkergették, várát felgyűjtva lerombolták, a hozzá csatlakozott főurakat mind kivégezték azok, akik tudták: mindenki, aki alattomosan, embereket kihasználva és becsapva harcol jogtalanul a trónért, nem remélhet kegyelmet. Merthogy a törvény – még ha véresen is –, de mindenkire nézve kötelező; legyen az rokon vagy idegen.

Robertet a nép békéje, az azt őrző katonák és a mindig jelenlévő Trianniták emelték újra a „fénybe”, s miután minden visszatért a régi és nyugodt kerékvágásba, a napok, az évszakok teltek önmagukat éltetve.

A parasztok dolgoztak, a főurak – vagy így, vagy úgy – igazgatták tartományaikat, a szerzetesek imádkoztak és hirdették a szentírás, a Szent Szavak igéit. A katonák egy része családot alapított, így többet volt megszületett gyermekeivel, merthogy a Pelveth királyság szomszédos uradalmaival igen jó volt a viszony; nem nagyon voltak csaták.

A mezőkön vígan repkedtek a madarak, az erdőkben boldogan szaladgáltak a mókusok; az őzek csillogó szemmel játszottak társaikkal; a nyulak kergették párjukat az újabb alom célján.

A nap karon fogta az őszi kalászokat, amikből aztán a molnárok lisztet öröltek, majd a pékek kenyeret sütöttek; a földeket szétvágó folyók simogatták a parti fövényeket és őrizték a halak népes családait, amikből majd a halászok kifogták a piacra vitt pontyokat, busákat vagy a tompán kapálódzó rákokat.

S ha valahol mégis elszabadultak az indulatok, akár egy családi összetűzésen, akár egy csoport általi törvénytelenység körül, akkor a béke és a rend őrzői, a Trianniták valahogy mindig megjelentek.

„A fekete köpenyes lovagok, kiknek bal vállán ott világít az a fehér, duplaszáras, háromágú kereszt...” – mondták többfelé azok, kik tudták: amíg ők vannak, nincs rossz, nincs igazságtalanság.

Ők azok, kik valaha esküvel fogadták, hogy megvédik a gyengét, elűzik a rosszat akár életük árán is, s segítik a rászorulókat – köztük azt a szerzetesrendet is, kiknek egykori őseihez születtek meg.

Így aztán a nép békében és nyugalomban hajtotta fejét éjjelente a párnájára – ha volt neki, s sírni csak ritkán látta a másikat. Ezt családtag elvesztésekor vagy az örömtől tette...

Nem úgy a fiatal harcos, aki most mindezt végiggondolva, lehunyva szemeit arra jutott: apját megölték, anyját és húgát elüldözték, de ő még itt van, és megfizet mindenkinek. Legelőbb magának Sir Benjamin Bringének, de legyen uralkodó, tanácsos, lovag, katona vagy egyszerű paraszt; ha köze volt a vérvonal ősének elfojtásához, akkor lakolnia kell. Megtalálja majd a réseket a pajzsokon, és ott csap le, ahol a leggyengébb a páncélzat.

A sastollat elrejtve köpenye belsejébe visszaemelte fejére a rejtékét, és enyhén megbökte lova vékonyát sarkával. Amaz pedig lassan és izmos lábait szedegetve vitte gazdáját el a kis tó mellett, és annak a másik oldalán elvesztek a hegyi erdő fái között.

## **1. A kezdet a végzet**

Az esti erdő csak befogadhatta azokat, akik a barlang előtt és kissé lejjebb csoportokra oszlottak. A domb alatt a tisztást úgy vették körül a sokféle fák törzsei, a széles és hosszúkás levelekkel tarka bokrok családjai, hogy szinte kerítést vontak a kicsi, dús pázsittal benőtt rét köré. A több ember és lova által letaposott, most fekete árnyakkal mozgó és szürkészöld fűszálak között akadt néhány apróbb virág is; a nappal rikitóan fehér és sárga, parányi szirmosak és hosszabb szárú, kék „gömbök” ugyanúgy hajlottak álmukra, mint a keserű ízt adó, de a gyógyítók által egészséget adó kákicsok.

A tiszta égbolton megannyi csillag lyuggatta ki a fentet, s a Dormiolus jégfehéren adott fényt a lent villogó tüzek mellett; amúgy sötét volt.

Oldalt a fákhöz kikötve csendben pihent a férfiak lovainak csoportja. Egyik-másik néha felhorkantott vagy toppantott egyet lábával, s ha egy eltévedt

világító bogár megrémítette, akkor zavartan megrántva fejét kissé megzavarta a többiek nyugalma is.

A fák közül kevés hang szűrődött ki. Éjjeli bogarak zizegése keveredett egybe egy-egy ág reccsenésével vagy egy alig hallható susogással. Távolabbról egy vékony, sikító mordulás hatolt át a törzsek között, ami felébresztette a lovakat, de aztán, amikor ismét elhalkult minden, amazok – ha lassan is – de megnyugodtak.

A három nagyobb csoportot alkotó emberek halkán beszélgettek egymás közt. Duruzsolásuk beleolvadt a vacsorájuk elkészüléseért felelős és a hűvös éjjel elleni tüzek roppanásaiba; kettő már csak némán parázslott, a harmadik még lángjai hegyével bele-beleharapott a felette nyárson feltűzött hús le nem vágott részeibe. A belőle felszálló füst ízt és szárítást adott a korábban elejtett vadnak, akinek lelke eddigre már rég messze járt. A nem éppen kövér állat lecsöpögő zsíráját az egyik férfi néha egy darab kenyérrel elrabolta a vörös lángoktól.

A tűznek a már csak izzó testvérénél, a mellette lévő kövön apró gombócok sorakoztak. Az egyik harcos, akinek fejét szörme szélű sapka fedte, s bőrből készült felsőjén sok fonattal és csattal díszített rövid kabát volt, odalépett és megforgatta a húsokat. Az egyik falat már barnára sült, de még nem volt kész. A férfi vastag és széles ujjaival beljebb tolta, majd tenyerét megtörölte szintén bőrből varrt nadrágjában.

– Nos, Kalamír, van már sült gömböc? – kérdezte egyik társa a férfit, aki arrébb három másikkal beszélgetett.

– Mire kijönnek a barlangból, te már jóllakottan várhatod őket – felelte amaz és odaült a többiekhez.

– Asszonyaink odahaza elég szárított húspont pakoltak az útra, de ez a mai kitérő ide...

– Ha a többiek és a másik klán nem háborog, jobb, ha te sem teszed! – mordult rá a távolabbi tűz fényében megcsillanó, szikrázó tekintettel Kalamír, majd egy mozdulattal a mellette lévő, lószőrrel bevont kulacsot átnyújtotta az elégedetlenkedőnek. – Igyál, a kancatej majd megnyugtat!

A másik, tizenkét emberből álló, de amúgy két csapat csak egy-egy szót ejtett társalgásként, s elmélázva tekingettek a barlang felé, ahová a fény csak halványan ért már el. Annak szája előtt két harcos állt. Egyformák voltak öltözetüket tekintve, de minden másban olyannyira eltértek, hogy szinte bánthatta az ember tekintetét különbségük. Egyikük hosszú és fekete haját több ágban összefonva hordta tarkójára tűzve, s ugyanilyen szakállá kemény és rideg tekintettel áldotta meg gazdáját. Széles szemöldöke alatt szinte szénszemek villogtak arcából; orra vastag volt és ráhasalt hosszú bajszára. A cserzett bőrből varrt felsőjére egy durván hímzett és fémszegecsekkel díszített mellény feszült, derekán két részből készített öv húzott vonalat. Oldalán ívelt kard lógott tokjában, s néha megütötte vászonnadrágjának szarait. Sötétbarna csizmája kissé kopottan fogta körbe igen vastag lábait, kezeivel